

Szerkesztőségi iroda

Sepsi-Szentgyörgyön
Csiki-utca, Matheovics-féle
ház, hová
a lap szellemi részét illető
kérdések küldendők.

Kiadó hivatal:

BERNSTEIN MÁRK

könyvnyomdája
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
ként kétszer,
csütörtökön és vasárnap.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postafiók küldve

Egész évre . . . 6 ft — kr.
Fél évre . . . 3 ft — kr.
Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlatter sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

a
„NEMERE”
IX. évfolyamának IV. negyedére

Előfizetési feltételek:

Október - december 1 frt 50 kr.
Egy óra frt 50 kr.
Egész évre 6 frt — kr.
Külföldre egész évre 8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-
hivatalának Bernstein Márk könyvnyom-
dájába Sepsi-Szentgyörgyre küldendők.

Előfizetőinket széleskörű előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyo-
mattathatunk.

A „Nemere” kiadó hivatala.

Budapest, október 8.

A napokban végre meghozzák a monarchia
két felének hivatalos lapjai azon nagy horderejű
közlést, melyhez hasonló csak két év előtt volt
olvasható a legfelsőbb kéziratok nyilvánossá téte-
lére szánt ama közlönyökben. A hivatalos lapok
pár nap alatt meghozták a híret a külügyminisz-
teriumban végbevitelt változásnak; olvashatjuk a
gróf Andrássy távozásáról s báró Haymerle
kinevezéséről szóló királyi kéziratokat.

Andrássy tehát csakugyan megváltik döntő be-
folyású állásától! Oly tény ez, mely kétségtelenül
hevesebb dobbanásba hozza a magyar szíveket —
még azon táborban is, hol eddig Andrássy ellen
legjobban tüzelt az oppozíció.

TÁROXA.

Őszi dalok.

I.

Elmult a nyár, kelyhét a liljom, rózsza
Elhullatá, mi szép, mindent magáról.
Zörögve hull a kis levél a fáról,
Hisz mindeniknek hervadás a sorsa.

Szép álmaink is egyszer így elmúlnak,
Miként a büvös-bájos dajka ének.
Ábránd, remény, mik egykor éltetének,
Miként virágszirmok, elhalványulnak.

Ősz van . . . kalászt a lány szellő nem renget,
Pedig már él egy új tavasz csirája;
De ah, szívünk, — ha elhullt már virága:
Több új tavasznak báján nem merenghet

II.

Veled vagyok, csupán veled;
Olyan csendes minden itt.
Senki ébren, minden alva,
Mintha minden már kihalva;
Oh, de hallom
Szívednek veréseit.

Nézd, a fáról mint peregnék
Le a sárguló levelek!
Szívem sajog, hogyha látom,
Könnyek égnek szempillámon;
De megnyugszom,
Ha nézhetem te veled.

Jer szívemhez! keblem forró,
Vedd át annak melegét!
Igy, kebled hideg havából —
Míg az enyém vesz a lángból —

Minden nemzetnek megvan a maga jöltevé
geniusa, mely századok folyása alatt sem hagyja
el azt, csak cserbe ne hagyassék. E jöltevé szel-
lem az öntudat, a magas czélokéért való lelkesedés.
A nép, melyet ez öntudat, e lelkesedés nem hagy
el, biztosítva van minden időkre így nekünk nem
lehet nemesebb feladatunk, mint ez öntudat, ezen
lelkesedés alapját, a magyarság eszméjét magunk-
ban s gyermekeinkben megtartani, ápolni s élesze-
teni. Mert az a kezesség a nemzet fennmaradására
nézve. S ekkor nem fog teljesülni Vörösmarty söt-
ét jóslata a népsírról s a benne elstlyedő nem-
zetről, hanem megvalósul Szechenyi híres mondá-
sa, mely Magyarországot nem a múltban, de a jö-
vőben keresi.

Nemzetünk élni fog, a míg a magyarságban
s ennek magas hivatásában való hit el s általunk
folytonosan ápolatik. A magyarság nem szólásfor-
ma, de élő eszme. Ma már nemcsak magyar írók
hirdetik, hogy a magyarság nagy eszme Európa
egész keletére nézve s a magyarságot kioltani any-
nyit tenne, mint a szabadság világát Európa egész
keletére nézve kioltani. Nézzünk körül s legyünk
büszke ama tényre, — hogy a szabadság honol a
Kárpátok és az Adria közt. Keletre tőlünk a des-
potikus Oroszország, délre a fanatikus Törökor-
szág, hol fanatizált törökök és fanatizált kereszt-
tyének gyilkolják le egymást. Északra fekszik Né-
metország, mely nem ismer magasabb feladatot a
katonaiállam eszméjének megvalósításánál s mely a
demokratikus eszmét népei közt már majdnem tel-
jesen elfojtotta. S nyugotra tőlünk Ausztria, mely
csak Magyarország követelése folytán nyerte meg
szabadságát.

Valóban csudálatos, hogy az ázsiai magyar
faj a kiválasztott: zászlóvivője lenni a szabadság-
nak Európa keletén, mikor valamennyi vele rokon
faj, a török, mongol, tatár a legmervebb despo-
tizmusra hajlik. A magyar faj, mióta csak Európá-
ban meggyökeresedett, mindig az emberiség leg-
magasabb eszméjének szolgálatában állott. S a med-

dig a szabadság, egyenlőség, — művelődés eszméi
bennünk élni fognak, a meddig hiszünk a magyar
isten szentháromságban: addig a magyarok istene
sem hagy el bennünket. Paskievics, Haynau, Bach
és Schmerling dacára Magyarország újra feltáma-
dott az önállóság minden attributumával. Van ma-
gyar király, van magyar szent korona. E büszke
vivmányra bizalommal tekintünk most, midőn An-
drássy leszáll a külügyek vezetésének trónjáról, s
a kormánypálczát egy németnek adja át,

Nem tekinthetünk közönyösen azon időpontra,
mikor gróf Andrássy, uralkodója kegyelmének je-
leivel elhalmozva, a népszerűség visszatért dicsé-
nyében leteszi a kormánybotot, mely eddig állá-
sunkat kifelé a népek koncertjében meghatározta.
Andrássy tekintélye a mi tekintélyünk is volt. Ha
Andrássy a népek tanácsában fölemelte szavát —
dicsőségének fénye visszazugrott azon nemzetre,
mely őt szülte. A magyar nemzet volt az, mely
Andrássy által megkötö a szövetséget észak hatal-
maival, a magyar nemzet volt az, mely Andrássy
által korlátozó Oroszországot, s hódításai teréről
a Dunán át visszazoritotta, s a magyar nemzet
volt az, melyet Andrássy személyében szövetségre
kért közép Európa legnagyobb hatalmassága. —
A mit Beust, Bismarck gyűlölete elrontással fe-
nyegtetett, azt a magyar Andrássy jóvá tette; az
áldásos közép-európai szövetség, mely monarchiánk-
nak ismét megszerzette a rég nélkülözött szilárdsá-
got és biztosságot; — gróf Andrássy műve.

S midőn most gróf Andrássyt magas állásá-
tól megválni látjuk, nem tudjuk leküzdeni magunk-
ban az aggálynak egy nemét nemzetünk legköze-
lebbi jövője iránt. Andrássy megy s a német Hay-
merle jó helyébe. S ugyanezekkor odaát Ausztriában
egy sötét koalíció tűnik fel a parlamentáris are-
nán; minden rosz jelszó: federalizmus, klerikaliz-
mus, feudalizmus, panszlavizmus helyet foglal ama
táborban. A nyugatról fenyegető szláv felhő paral-
lisálja-e a keleten gomolygó szláv felhőt, — vagy

Könnyek válna:
Add szerelmednek jelét.

Lásd! szívembe' még tavasz van,
Ámde eljöhét a tél;
S szép napjaink ránk nem várnak,
Reményeim velök szállnak.
Elhullanak,
Mint őszszel a falevél.

III.

Szerettem a tavaszt,
A zenge kikelet ifju zöld világát;
Meglesni a hajnalt
Ébredező félben,
Arczod báját látva mindég
Mosolygni a rózsafényben.

S most az ősz mi fájó!
Nézi a levelek lassu elhullását,
Elmerengve hosszan
E haldokló képen,
Szép arczodnak hervadását
Látni minden kis levélen! . . .

Böhm József

Apróság.

Hogy szeretnek az asszonyok.

Az egyik addig szereti férjét, míg az csinos,
fiatal és egészséges és elég pénze van neki. A
másik csöndben szereti férjét, olyan csöndben,
hogy az nem is tud felőle, bár husz éves házassok.
A harmadik féltékeny, szereti férjét. Mindég
ijesztő, csunya cselédséget tart és percig se tá-
vozik oldala mellől. A negyedik azért szereti élete
párját, mert az művész vagy más neves személyi-
ség. Mihelyt megszűnik az lenni, az asszony haj-
lama más férfi felé fordul. Az ötödik azért tartja
fenn a békességet, mert a férj, gyermekeinek atyja

s hogy jó példát mutasson csemetéinek. A tizedik
azért szereti férjét, mert az becsületes asszonyhoz
így illik, különben marja a világ szája. A huszadik
az okból, mert fél, hogy férje beváltja szavát, mely-
szerint agyonveri, ha csinyt tapasztal. Az ötvene-
dik a miért megzabadozott rokonaitól, a hol rab-
szolga volt, s mert tisztességes életmódot biztosít
neki. A századik pedig tiszta, tiszta igaz szerelem-
ből.

Csoda-e, ha nemsokára itt lesz az idő, mikor
csak minden századik leányt veszik nőül?

A császár kabátja.

Vilmos német császár nem sokat ad az öltö-
zetre. — Komornyikja a multkor példálózott, hogy
egy új kabátot vegyen föl, mert az, a melyet hasz-
nál, nagyon kopott, hiszen két vagy három esz-
tendővel tovább hordta, mint kellett volna.

Egy reggel a császár, nem találva kabátját,
a komornyikot hivatta:

„János — kérdé tőle — hol van a régi ka-
bátom?”

„Főlséges uram, én vittem ki a szobából, hogy
ne vegye már fel, mert nem arravaló.”

„Mit csinálsz vele János?”

„Azt hiszem, hogy eladom.”

„Mit gondolsz, mennyit kapsz érte?”

Már erre bájos volt válaszolni, mert oly rosz
volt a kabát, hogy a házalósidő sem adott volna
egy forintot. E kérdésre tehát János egy percze
zavarba jött, de kevés gondolkodás után azt vála-
szolta:

„Reményilem, hogy el tudom két forintért
adni.”

A császár fölvette az asztalról pénztárczáját
kinyitotta és a két forintot átadta Jánosnak.

„Itt az ára János — mondá; — megszoktam
azt az ócska ruhámat, nagyon kényelmes, hozd
vissza, szükségem van reá.”